

O rekursu proti rozhodnutí zemského finančního úřadu rozhodne ministerstvo financí.

Platba ve smyslu § 55, odst. 1., č. 5., zákona o dávce jest zásadně přípustna jen do výše dávky, vypadající poměrně na držbu těchto cenných papírů v den rozhodný; placení těmito hodnotami předpokládá tudíž vyměření dávky, třeba se stalo provisorně, aneb třeba ještě nenabylo moci práva; lze jich tedy i k dobrovolnému placení užítí teprve po vyměření dávky.

Tuzemské cenné papíry sirotčí jistoty používající (§ 55, odst. 1., č. 5.) převezmou se, byla-li nabídka tímto způsobem platiti přijata, v hodnotě, v jaké byly započítány do vyměřovacího základu dávky.

Státní půjčka, vypsána dne 1. září 1919, a státní premiová půjčka, po případě titry zmíněné v odst. 3. a 4. tohoto prov. nařízení k § 55, odst. 4., zákona o dávce převezmou se dle běžného kursu pražské bursy.

Platba cennými papíry uskuteční se dnem odevzdání jejich buď přímo u státního berního (na území mimo Slovensko a Podkarpatskou Rus též u městského berního) úřadu, nebo přímo u Zemské banky v Praze na podkladě pravoplatně přijaté nabídky; byly-li však cenné papíry — s výhradou pozdějšího rozhodnutí — složeny dříve a nabídka bez výhrady přijata, platí za den platby den pravoplatného rozhodnutí o nabídce.

Den ve smyslu předchozího odstavce jest směrodatným též pro kurs, ve kterém státní půjčka, vypsána dne 1. září 1919, a premiová půjčka, dále po případě titry v odst. 3. a 4. tohoto prov. nařízení k § 55, odst. 4., zákona o dávce zmíněné na místě placení mohou být přijaty; jest to běžný kurs nebo, není-li ho, poslední běžný kurs na pražské burse zmeaný.

O zúčtování plateb cennými papíry na dávku vydány budou zvláštní předpisy.

Článek II.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provéstí je ukládá se ministru financí.

Dr. Beneš v. r.

Udržal v. r.	Staněk v. r.
Habrman v. r.	Tučný v. r.
Dr. Šrobár v. r.	A. Novák v. r.
Dr. Vrbenský v. r.	L. Novák v. r.
Černý v. r.	Srba v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Dr. Dérer v. r.

7.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 13. ledna 1922,

kterým se vydávají podrobné předpisy k některým článkům finančního zákona pro rok 1922.

Na základě finančního zákona ze dne 19. prosince 1921, č. 470 Sb. z. a n., kterým se stanoví státní rozpočet a rozpočet státních investic pro rok 1922, se nařizuje:

§ 1.

Dle čl. II. finančního zákona pro rok 1922 smí býtí úvěrů tímto zákonem povolených použito jen ku potřebám naznačeným v příslušných kapitolách, titulech, paragrafech a pododděleních státního rozpočtu, který jako příloha k finančnímu zákonu jest připojen a zároveň s ním ústavně schválen; předpis tento nevztahuje se na podrobnější položky obsažené v rozpočtech jednotlivých kapitol, tak jak se uvádějí v rozpočtových sešitech těchto kapitol k vládnímu návrhu finančního zákona připojených.

§ 2.

Vzhledem k ustanovení čl. II., dle něhož prostředky státním rozpočtem povolené smí býtí požadovány jen dle skutečné potřeby, jest povinností každého poukazovacího úřadu dbáti při tomto požadování největší úspornosti a vždy míti na zřeteli, že položky rozpočtové nejsou k tomu určeny, aby za všech okolností byly spotřebovány, nýbrž že tvoří nejkrajnější hranici, až po kterou se při hrazení potřeb resortních v rozpočtovém roce smí jíti.

Za nezbytně nutné potřeby resortní dlužno považovati ony, které se zakládají jednak na zákonech, vládních nařízeních neb právních titulech, jednak ony, kterých nerušený chod toho kterého správního odvětví vyžaduje.

Aby bylo úsporné hospodaření s úvěry zaručeno, budiž také ke všem prejudiciálním činům, které jako objednávky, příslibení subvencí a pod. k zatěžování mimořádných úvěrů vedou, vyžádáno předchozí svolení ministerstva financí, jedná-li se o obnos větší než 50.000 Kč.

§ 3.

Aby zabezpečeno bylo zachovávání ustanovení 2. a 3. odst. čl. II. finančního zákona, musí při poukazu výdaje v příslušném spise býtí odůvodněno, že výdaj v případě 2. odst. čl. II. odpovídá skutečné potřebě a že nepřesahuje

jedné dvanáctiny celoročního obnosu tohoto úvěru, a v případech 3. odst. čl. II. že požadavek v tomto případě nepřesahuje pro správní rok částku 50.000 Kč. Bylo-li třeba vyžádati si předchozího svolení ministerstva financí, buďtež číslo jednací a den příslušného rozhodnutí tohoto ústředního úřadu ve spise poznamenány.

Aprobanti spisu jsou osobně za to zodpovědění, aby nařízení předcházejícího odstavce bylo vyhověno.

Správnost uvedených údajů přezkouší orgán obstarávající službu účetní nebo finanční, dbaje při tom přísně platných účetních instrukcí pro zkoušení platebních poukazů, pokud se týče referát rozpočtový; jsou-li údaje správné a tudíž rozpočtový úvěr v daném případě dle finančního zákona použitelný, provede se poukaz.

V opačném případě opatří orgán obstarávající službu účetní nebo finanční podle platné účetní instrukce spis příslušnými námitkami a vrátí jej poukazovacímu, po případě rozpočtovému referentu k dalšímu jednání.

Nesouhlasí-li poukazovací, po případě rozpočtový referent s námitkami orgánu obstarávajícího službu účetní nebo finanční, jest přednosta podřízeného úřadu poukazovacího, pokud se týče poukazovací referent (u ministerstva) povinen předložit věc s odůvodněným vyjádřením svému nadřízenému ministerstvu, pokud se týče ministru k rozhodnutí.

Jednotlivým ministerstvům a nejvyšším ústředním úřadům jest vyhrazeno, aby v dohodě s ministerstvem financí vydaly v rámci tohoto nařízení podrobnější předpisy, pokud toho jejich organizace vyžaduje.

§ 4.

Řádnými výdaji splatnými v delších než měsíčních lhůtách dle 2. odst. čl. II. rozumějí se takové platy, které dle své povahy jsou splatny ve čtvrtletních, pololetních neb i ročních lhůtách, jako na př. nájemné neb pachtovné nebo umořovací splátky stavebních nákladů a pod.

Výdaje tyto mohou se požadovati celým obnosem v té které lhůtě splatným.

§ 5.

Není-li v některém měsíci celá dvanáctina ročního úvěru potřebna a nepoukáže-li se

proto, může býti zbytku použito v příštích měsících, pakliže ku hrazení řádných výdajů jest nutným.

Naproti tomu musí onen obnos, o který v jednom měsíci (ovšem dle poslední věty 2. odst. čl. II. za souhlasu ministerstva financí) výjimečně bylo více poukázáno než jedna dvanáctina úvěru, v některém pozdějším měsíci, nejdéle však v posledním měsíci roku rozpočtového při poukazu býti vyrovnán.

§ 6.

Ve všech případech, ve kterých dle finančního zákona musí býti sjednán předchozí souhlas ministerstva financí, buďž tomuto zaslána stručná informace dvojmo o každé jednotlivé záležitosti; tato informace obsahují krátké vysvětlení nutnosti toho kterého opatření.

Ministerstvo financí, vyžádávši si případně dalších objasnění, vyznačí na obou stejnopisech své rozhodnutí, podrží jeden stejnopis jako koncept, druhý vrátí.

§ 7.

K čl. III. finančního zákona se připomíná, že překročení povolených úvěrů se zásadně nepřipouští; pouze výjimkou a v mezích ustanovení tohoto článku může takové překročení býti povoleno.

Předpokladem pro svolení ku překročení povoleného úvěru jest vždy nutnost toho kterého opatření, jejíž pojem jest vymezen v 2. odst. §u 2 tohoto nařízení.

Úvěrů v nejnižších pododděleních státního rozpočtu k finančnímu zákonu připojeného může býti použito dle jejich určení a dle jejich výše bez ohledu na to, jakým způsobem tyto úvěry v podrobných sešitech té které kapitoly byly rozděleny; toto rozdělení má význam pouze interní a může býti v případě nezbytné potřeby měněno, pokud jen obnos pro tu kterou položku ve státním rozpočtu k finančnímu zákonu připojeném se nepřekročí.

§ 8.

Řízení dle § 7 zákona z 20. března 1919, č. 175 Sb. z. a n., musí býti vždy zavedeno dříve, než se založí právní titul té které potřeby, ne teprve, když hotové již právní jednání se má likvidovati placením.

Důsledkem ustanovení čl. III. jest, že souhrn úvěrů finančním zákonem ústavně

schválených jest nejkrajnější mez, až do které vláda při svolování ku překročení jednotlivých položek rozpočtových směnou (virementem) smí jíti, při čemž ovšem jest vždy nevyhnutelným požadavkem, aby to které opatření bylo pro resortní účele nutným.

Pokud tedy pro jakýkoliv požadavek není rozpočtem povolených prostředků a také úhrada tohoto požadavku úsporami u jiných položek schváleného rozpočtu není možna, nelze prostředků k hrazení takových výdajů ani řízením dle § 7 zákona z 20. března 1919, č. 175 Sb. z. a n., povolit, nýbrž musí býti vyžádáno svolení zákonodárných sborů, po případě Stálého výboru Národního shromáždění republiky Československé podle § 54 ústavní listiny, při čemž též úhrada těchto výdajů opatřena musí býti.

§ 9.

Dojde-li k úhradě nějakých nutných výdajů, které rozpočtem buď nedostatečně aneb vůbec opatřeny nejsou, ve smyslu 1. odst. čl. III. finančního zákona úsporami u jiných položek rozpočtových, buďtež tyto úspory jako trvalé zkrácení oněch položek zaznamenány.

§ 10.

Opatření peněžitých prostředků dle bodu 1. čl. VI. finančního zákona může se státi též pokladničními poukázkami, které ministr financí vydá a kterými poplatníci budou moci zapravovati své povinnosti na daních přímých a nepřímých, jakož i na poplatecích.

§ 11.

Ustanovení §§ 2, 3, 6 a 1. a 2. odst. šu 7 tohoto nařízení platí obdobně též pro rozpočet státních investic.

§ 12.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provede je ministr financí ve shodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Beneš v. r.

Udržal v. r.	Štaněk v. r.
Habrman v. r.	Tučný v. r.
Dr. Šrobár v. r.	A. Novák v. r.
Dr. Vrbenský v. r.	L. Novák v. r.
Černý v. r.	Srba v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Dr. Dérer v. r.